

A dark, moody scene of a desk with a lamp and an open book. The desk is dark wood, and the lamp is a classic desk lamp with a brass base and a dark shade. The book is open, and its pages are visible. The background is dark and out of focus, suggesting a library or study.

THE SILENCE BEFORE THE BANG

Action without noise.

Ferdinando

WALL STREET: LINIȘTEA DINAINTEA EXPLOZIEI

GILLETTE FROM WALL STREET · 08

Orice început generează entuziasm. Necunoscutul nu vine spre noi; noi suntem cei care mergem spre el. E un sentiment frumos. Adrenalina, dopamina și toată familia lor ne împing înainte cu o convingere fără efort. Rămân momente mici, intime, toate născute din același scop. Nu urmează o modă, un tipar sau un format. Creează unul.

Apoi vine așteptarea rezultatelor. E o consecință firească a acțiunii. Sacrificiul, efortul și timpul investit par să ceară mereu ceva în schimb. Uneori rezultatul se anunță prin zgomot: acel spațiu în care lucrurile au produs un efect vizibil. Alteori sosește prin tăcere: acel spațiu în care lucrurile au produs oricum un efect, dar fără să ne dăm seama. Pot părea identice, dar nu sunt.

Zgomotul generează voci, critici, cuvinte, semnale sociale, declarații și manifestări. Tăcerea produce aceleași mișcări, doar departe de ochii noștri. Și totuși, terenul comun dintre aceste două lumi este adesea un singur lucru: banii. Apar sub multe forme. Un interviu. O reclamă. O convenție. Dar cea mai concretă, cea mai puțin simbolică și cea mai răspândită rămâne transferul bancar. Capabil să genereze atât bunăstare, cât și neliniște, deși aproape întotdeauna cu efecte temporare.

Și iată-mă, într-o seară caldă și umedă de august, după ce hotărâsem deja să mă culc. Ce am făcut în schimb? Am sărit în picioare, m-am dus la birou, mi-am deschis computerul și am început să scriu această reflecție. Dar de ce? Nu am proiecte,

așteptări sau ambiții. Trăiesc din ce e deja al meu și îmi ajunge. Nu mă aștept să-mi schimb viața și Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că ține luminile aprinse pe scena propriei mele existențe.

Deci, ce s-a întâmplat? Tocmai mă uitasem la datele de trafic ale site-ului meu. E o anumită plăcere să vezi câți oameni l-au vizitat, din ce țări au venit și ce pagini au explorat. Toate acestea știind că nu căutam o vânzare, pentru că alesesem să nu vând literatură, să nu o monetizez. Copiii lui Bezos făceau deja treaba asta. N-a fost niciodată a mea.

În ultimele zile, webul raportase o scădere de 80%. Un colaps general. Nicio conversație. Niciun e-mail. Niciun semn din afară. Rămăsese doar tăcerea. O tăcere care vorbea și anunța o detonare. Cutremurele mă învățaseră lecția asta. Iar natura se înșală rareori. Dar nu eram îngrijorat. Eram pur și simplu plin de zâmbete și reflecții, conștient de ce urma să mi se întâmple. Era liniștea dinaintea exploziei.

Pentru mulți, a fost zgomot fără acțiune. Pentru mine, a fost acțiune fără zgomot. Apoi, în zori, cineva a bătut la ușă. Nu era un curier. Era o scrisoare. Sigilată cu ceară roșie. Expeditorul era simplu: DINAMITĂ. Dar am trimis-o înapoi expeditorului. Speram doar la explozie. Nu aspiram la atât de mult.

Ferdinando